

## POSTANOWIENIE

Dnia 1 lipca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Skoczowska

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

po rozpoznaniu w dniu 1 lipca 2022 r.

sprawy **M. P.**,

skazanego za popełnienie przestępstwa z art. 56 ust. 3 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii i innych,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego,

od wyroku Sądu Okręgowego w K. z dnia 25 listopada 2021 r.,

sygn. akt IV Ka [...],

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w K. z dnia 3 września 2020 r.,

sygn. akt II K [...]

### **postanowił**

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. obciążyć skazanego M. P. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

### UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w K. wyrokiem z dnia 3 września 2020 r., sygn. akt II K [...], uznał oskarżonego M. P. za winnego popełnienia przestępstwa z art. 56 ust. 3, art. 58 ust. 1 i art. 59 ust. 1 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z dnia 29 lipca 2005 roku (Dz.U. 2019.852 j.t.) w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k., wymierzając oskarżonemu karę roku pozbawienia wolności oraz 200 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 złotych. Sąd warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności na okres próby 4 lat, zobowiązał

oskarżonego do poddania się leczeniu w zakładzie opieki zdrowotnej prowadzącym leczenie osób uzależnionych oraz oddał go pod dozór Stowarzyszenia M. Ośrodka Leczenia, Terapii i Rehabilitacji Uzależnień w K., a także orzekł wobec oskarżonego przepadek korzyści majątkowej w kwocie 104.973 złotych.

Apelację od wyroku Sądu I instancji wniósł obrońca oskarżonego M. P., zaskarżając go w całości, zarzucając obrazę przepisu prawa materialnego, tj. art. 45 § 1 k.k. i wnosząc o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uchylenie rozstrzygnięcia zawartego w punkcie XXXI zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy w K. wyrokiem z dnia 25 listopada 2021 r., sygn. akt IV Ka [...], utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Kasację od wyroku Sądu odwoławczego wniósł obrońca skazanego M. P., zaskarżając go w całości, zarzucając na podstawie art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., że Sąd II instancji był nienależycie obsadzony, jako że w wydaniu zaskarżonego wyroku w składzie trzyosobowym brał udział sędzia delegowany z Sądu Rejonowego w K. do Sądu Okręgowego na podstawie art. 77 § 1 pkt 1 ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych przez Ministra Sprawiedliwości, natomiast:

1. w świetle standardów międzynarodowych i polskich standardów konstytucyjnych – art. 6 EKPC, art. 45 ust. 1 Konstytucji i art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE – prawo do sądu ma być realizowane przez sądy, a o posiadaniu takiego statusu nie decyduje nazwa nadana pewnemu organowi, lecz zakres jego zadań i atrybuty, z których korzysta przy ich wypełnianiu – za sądy można uznać jedynie takie organy państwowe, które dają gwarancję niezawisłości i bezstronności w wykonywaniu przypisanych im zadań (por. uchwała SN z dnia 23 stycznia 2020 r., BSA I-4110-1/2020),
2. zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości UE (Wielka Izba) z dnia 16 listopada 2021 r. w sprawach połączonych od C-748/19 do C-754/19, sędziowie delegowani przez Ministra Sprawiedliwości, który jest zarazem Prokuratorem Generalnym, na podstawie kryteriów, które nie są publicznie znane, i którzy mogą zostać odwołani przez Ministra w każdym czasie i bez obowiązku uzasadniania tej decyzji, nie są objęci gwarancjami niezawisłości i bezstronności, jakimi zwykle powinni podlegać wszyscy sędziowie w państwie prawnym.

W zarzucie obrońca oskarżonego ponadto podniósł, że skoro w perspektywie obowiązujących unormowań sędziowie w zakresie delegowania nie są objęci gwarancjami niezawisłości i bezstronności, to nie mogą prawidłowo obsadzać roli Sądu, a więc jeżeli zaskarżony wyrok wydał Sąd w składzie z sędzią delegowanym, to w takim zakresie był to sąd nieprawidłowo obsadzony.

W związku z powyższym zarzutem obrońca skazanego wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

W odpowiedzi na kasację prokurator Prokuratury Okręgowej w K. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

### **Sąd Najwyższy zważył, co następuje.**

Wniesiona przez skarżącego kasacja okazała się oczywiście bezzasadna, co uzasadniało jej oddalenie w trybie opisanym w art. 535 § 3 k.p.k.

W niniejszej sprawie nie doszło bowiem do wystąpienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej w rozumieniu art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Sam fakt orzekania w sprawie sędziego delegowanego przez organ władzy wykonawczej, tj. Ministra Sprawiedliwości, nie stanowi w każdym przypadku nienależytej obsady sądu. Należy spostrzec, że uzasadnienie kasacji obrońcy skazanego M. P. sprowadza się w zasadzie wyłącznie do szerokiego cytowania orzecznictwa polskiego oraz unijnego w zakresie relacji pomiędzy niezależnością sądów a prawem człowieka do rzetelnego procesu (s. 3-5 kasacji), a także przytoczenia *in extenso* wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 16 listopada 2021 r. w sprawach połączonych od C-748/19 do C-754/19 dotyczącego zgodności kompetencji ministra sprawiedliwości do delegowania sędziego z zasadą skutecznej ochrony sądowej w rozumieniu art. 19 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej (s. 5-7 kasacji). Kasacja porusza zatem wyłącznie kwestię systemowej nieprawidłowości ukształtowania delegacji sędziego przez organ władzy wykonawczej, mając tym samym charakter abstrakcyjny.

Skarżący nie podjął natomiast jakiegokolwiek próby wykazania, że *in concreto* delegowany w sprawie sędzia nie spełnił chociażby minimum standardu niezależności lub niezawisłości. Wręcz przeciwnie: skarżący podkreślił w kasacji, że wniesiony środek zaskarżenia „ma charakter ściśle normatywny i nie jest związany

z jakimikolwiek zarzutami obrońcy w stosunku do sędziego, który brał udział w wydaniu zaskarżonego postanowienia” (s. 8 kasacji). Tymczasem zdaniem Sądu Najwyższego nie sposób przyjąć *a priori*, że każdy sędzia delegowany za jego zgodą przez Ministra Sprawiedliwości nie spełnia wymogu niezawisłości i bezstronności, oraz że w każdym przypadku – bez względu na okoliczności – występuje wówczas bezwzględna przyczyna odwoławcza. Prawdą jest, że naruszenie prawa do niezawisłego i bezstronnego sądu może być związane z faktem delegacji sędziego za jego zgodą przez Ministra Sprawiedliwości. Musi ono wynikać jednak nie tylko z samego faktu delegacji, ale również z okoliczności z nią związanych albo równocześnie występujących, wykazujących brak bezstronności albo podważających ją w sposób obiektywny. Oznacza to, że skarżący zobowiązany był do wykazania, że doszło w konkretnym przypadku do przełamania domniemania bezstronności i niezawisłości. Chodzi zatem o szczególne okoliczności uzasadniające w konkretnym przypadku odnoszonym do danego sędziego przypuszczenie, że gwarancje niezawisłości zostały w istotny sposób osłabione (zob. szerzej postanowienie SN z dnia 23 czerwca 2022 r., sygn. akt IV KK 164/22).

Jako że skarżący powyższego obowiązku nie dopełnił, należało stwierdzić, że w sprawie nie zaistniała przyczyna odwoławcza z art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k.

O kosztach sądowych orzeczono na podstawie art. 636 § 1 k.p.k., obciążając nimi skazanego M. P.

**Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak we wstępie.**

[as]